

ПРАГМАТИКЪТ И МОГИЛАТА

Невисока могилка се изпречваше всеки ден на пътя му, когато отиваше на работа. Плоска отгоре, обрасла с редки дървета, тя привличаше погледа му със зелената си веселост.

Никога не беше ходил там. Не му оставаше време. Често си обещаваше, че ще иде някой ден, но не сам, а с някое момиче, хванати за ръка, с гъделичкащ смях ще изкачат козята пътечка, ще стигнат задъхани върха и ще полегнат един до друг на тревата, а цветните шушулки ще звънят в ушите им като камбанки.

Един ден убеди Пепи от тяхната смяна да се върнат пеша от работа и минавайки край могилата реши, че сега е най-сгодния момент да се изкачи. Пепи се съгласи с пресилен ентузиазъм. Влачи я през целия път до върха и когато стигнаха, не можа да си поеме дъх и да се порадва на гледката.

Всъщност нямаше много за гледане, защото пушеците от завода замъгляваха всичко. Въпреки това, внезапно вдъхновен, той прегърна решително Пепи и поиска от нея да му се закълне във вечна вяроност. Пепи не беше неприятно изненадана и обеща с готовност. После са навряха в една купа сено и дълго се любуваха един на друг.

“Никога не съм предполагала, че си такава нежна душа! – със зареян в глъбините на очите му поглед пошепна Пепи. – Страшно си падам по романтични типове. Ако беше друг, щеше да ме заведе в някоя вмирисана квартира...”

После се разделиха. Без причина. Просто така.

Сетне реши да покани Кети от счетоводството да се върнат пеша от завода. Кети прие, макар и с известна доза резервираност, защото се считаше за една от търсените мадами и не биваше веднага да се съгласява.

Помогна ѝ да изкачи могилната и после сам не усети как я прегърна и я помоли да му обещае вечна любов. Кети се закикоти кокетно, но в края на краищата обеща, понеже той беше симпатяга и минаваше за способно инженерче.

“Страхотен си!” – шептеше после тя в купата сено. – Как ти хрумна идеята да дойдем тук? Никога не бях го правила в сено...”

После се разделиха. Без причина. Просто така.

Скоро той схвана, че този начин за сваляне на мадамите е доста удачен, защото те по природа са романтични и взе да го прилага все по-често. От изкачването на стръмната пътечка, влачейки след себе си и мадама, мускулите му така заякнаха, че взе да хваща окото и на най-дефицитните момичета в завода.

Така достигна до Нели. Тя беше, ако можеше така да се каже, “Мис завод”. Когато и тя премина през купата сено, момъкът внезапно осъзна, че вече бе достигнал върха и оттам по-нагоре няма! Ето защо задържа с Нели повечко време и работата взе да става дебела...

Тъкмо беше решил да спре с изкачването на хълмове и да започне да изкачва стълбището на новата квартира, която му обещаха, когато един ден видя шефа на завода с едно почти бозаво създание, което се оказа негова дъщеря. След недълъг размисъл нашето момче реши, че понякога е по-добре да слезеш от върха. Първо там много духа, а тук долу при нужда можеш да се свреш някъде на завет. Второ, тук долу нямаше нужда от изкачване по стръмни пътечки и прочее, с други думи, бе твърде удобно.

Затова той покани дъщерята на шефа да се върнат пеша от работа. Бозавото същество се съгласи, но отказа да се изкачи на върха – нямало да ѝ стигнат силите. Ето защо спряха на една полянка в ниското и там се потъркаляха на тревата, поради липса на купа сено.

Бозавото същество се оказа не толкова темпераментно, колкото предшествениците си, но затова пък – твърде предприемчиво.

Скоро той престана изобщо да ходи на могилката, защото започна да тика пред себе си количка с бозава дъщеричка.

Един ден, изпаднал в спомени, успя да убеди секретарката си (вече бе станал главен инженер) да се върнат пеша от работа. Момичето не посмя да му откаже. Не посмя да откаже и изкачването до върха. Този път тя беше напред и го теглеше за ръка, тъй като килограмите му го дърпаха назад.

Горе на върха купата сено я нямаше. Дъждовете я бяха размили и ветровете издухали.

“Ами да си ходим тогава – рече той. – Тук няма къде да седне човек, камо ли...”

Момичето така и не разбра защо беше цялото това изкачване, но не посмя да попита.

Оттогава той не можеше да понася могилата. Измисли някаква причина и двайсетина булдозера я сринаха, превръщайки я в равна поляна. Сега там човек можеше да стигне лесно, стига да иска. На него обаче вече не му се искаше.

Само, щом срещнеше из завода Нели, която бе все така хубава, нещо го жегваше, но той бързаше да го угаси с чаша студена бира.

30.12.1985 г. Бургас.